Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

22. února 2022 *

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkací rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Článek 1 odst. 3 – Postupy předávání mezi členskými státy – Podmínky výkonu – Listina základních práv Evropské unie – Článek 47 druhý pododstavec – Základní právo na spravedlivý proces před nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem – Systémové nebo celoplošné nedostatky – Dvoufázový přezkum – Kritéria pro uplatnění – Povinnost vykonávajícího justičního orgánu konkrétním a přesným způsobem ověřit, zda existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, bude v případě předání vystavena skutečnému nebezpečí porušení svého základního práva na spravedlivý proces před nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem“

Ve spojených věcech C-562/21 PPU a C-563/21 PPU,

jejichž předmětem jsou dvě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu, Nizozemsko) ze dne 14. září 2021, došlými Soudnímu dvoru dne 14. září 2021, v řízeních o výkonu evropských zatýkacích rozkazů vydaných proti

X (C-562/21 PPU)

Y (C-563/21 PPU)

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, L. Bay Larsen, místopředseda, A. Arabadžev, A. Prechal, C. Lycourgos, S. Rodin, I. Jarukaitis, N. Jääskinen (zpravodaj), I. Ziemele a J. Passer, předsedové senátů, M. Ilešič, J.-C. Bonichot, L. S. Rossi, A. Kumin a N. Wahl, soudci,

generální advokát: A. Rantos,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. listopadu 2021,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za X N. M. Delsing a W. R. Jonkem, advocaten,

* Jednací jazyk: nizozemština.

– za Openbaar Ministerie C. L. E. McGivern a K. van der Schaftem,

– za nizozemskou vládu M. K. Bulterman a J. Langerem, jako zmocněnci,

– za Irsko J. Quaney, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s R. Kennedym, SC,

– za polskou vládu S. Żyrek, J. Sawickou a B. Majczynou, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi S. Grünheid, K. Herrmann, P. Van Nuffelem a J. Tomkinem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 16. prosince 2021,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“), a článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

2 Tyto žádosti byly předloženy v souvislosti s výkonem dvou evropských zatýkacích rozkazů v Nizozemsku – ve věci C-562/21 PPU se jedná o evropský zatýkací rozkaz, který vydal dne 6. dubna 2021 Sąd Okręgowy w Lublinie (krajský soud v Lublinu, Polsko) za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého X, a ve věci C-563/21 PPU se jedná o evropský zatýkací rozkaz, který vydal dne 7. dubna 2021 Sąd Okręgowy w Zielonej Górze (krajský soud v Zelené Hoře, Polsko) za účelem trestního stíhání Y.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 5, 6 a 10 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 zní takto:

„(5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.

(6) Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na ‚úhelný kámen' justiční spolupráce.

[…]

(10) Mechanismus evropského zatýkacího rozkazu je založen na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy. Jeho provádění lze pozastavit pouze v případě závažného a trvajícího porušování zásad stanovených v čl. 6 odst. 1 [SEU] některým členským státem v případě, že toto porušování Rada [Evropské unie] zjistila podle čl. 7 odst. 1 [SEU] s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. 2."

4 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat", stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [SEU]."

5 Články 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutí upravují důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu.

6 V článku 8 téhož rámcového rozhodnutí je upřesněn obsah a forma evropského zatýkacího rozkazu.

7 Článek 15 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Rozhodnutí o předání", zní:

„1. Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.

2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.

3. Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace."

Nizozemské právo

8 Rámcové rozhodnutí 2002/584 bylo do nizozemského práva provedeno Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet) [zákon, kterým se provádí rámcové rozhodnutí Rady Evropské unie o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (zákon o předávání)] ze dne 29. dubna 2004 (Stb. 2004, č. 195), ve znění zákona ze dne 17. března 2021 (Stb. 2021, č. 155).

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

Věc C-562/21 PPU

9 U předkládajícího soudu Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu, Nizozemsko) byl předložen návrh na výkon evropského zatýkacího rozkazu, který vydal dne 6. dubna 2021 Sąd Okręgowy w Lublinie (krajský soud v Lublinu). Cílem tohoto evropského zatýkacího rozkazu je zatčení a předání polského státního příslušníka za účelem výkonu dvouletého trestu odnětí svobody, který byl dotyčné osobě uložen pravomocným rozsudkem ze dne 30. června 2020 za trestné činy vydírání a vyhrožování násilím.

10 Dotyčná osoba s předáním do Polské republiky nesouhlasila. V současné době je v Nizozemsku ve vazbě a bude tam pobývat do té doby, než předkládající soud rozhodne o tomto předání.

11 Předkládající soud uvádí, že s výjimkou důvodu, kterého se týká předběžná otázka, již pokládá Soudnímu dvoru, nezjistil, že by uvedenému předání mohly bránit nějaké jiné důvody.

12 Předkládající soud má za to, že od roku 2017 existují systémové nebo celoplošné nedostatky, které ovlivňují nezávislost soudní moci ve vystavujícím členském státě. Tyto nedostatky, které existovaly již v době vydání evropského zatýkacího rozkazu uvedeného v bodě 9 tohoto rozsudku, se od té doby ještě prohloubily. Podle předkládajícího soudu proto existuje skutečné nebezpečí, že v případě předání do vystavujícího členského státu bude porušeno základní právo dotyčné osoby na spravedlivý proces, které je zaručeno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny.

13 Předkládající soud je toho názoru, že uvedené nedostatky mají vliv zejména na základní právo na soud předem zřízený zákonem, které je zaručeno v tomto ustanovení.

14 Uvedený soud má za to, že dotčené nedostatky jsou mimo jiné důsledkem ustawy o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (zákon o změně zákona o Národní radě soudnictví a některých dalších zákonů) ze dne 8. prosince 2017 (Dz. U. z roku 2018, částka 3) (dále jen „zákon ze dne 8. prosince 2017“), který nabyl účinnosti dne 17. ledna 2018, a konkrétně toho, jaká úloha je svěřena Krajowe Radě Sądownictwa (Národní rada soudnictví, Polsko) (dále jen „KRS“) při jmenování osob, které příslušejí k polské soudní moci.

15 Předkládající soud v tomto ohledu poukazuje na usnesení Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud, Polsko) ze dne 23. ledna 2020, ve kterém posledně uvedený soud konstatoval, že KRS je od okamžiku, kdy nabyl účinnosti zákon ze dne 8. prosince 2017, přímo podřízena politickým orgánům, a proto není nezávislým orgánem. Důsledkem této absence nezávislosti jsou nedostatky v procesu jmenování soudců. Pokud jde o jiné soudy než Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud), z tohoto

usnesení vyplývá, že pokud v soudním kolegiu zasedá osoba, která byla jmenována soudcem na návrh KRS v souladu s právním předpisem, který nabyl účinnosti dne 17. ledna 2018, toto soudní kolegium nebylo utvořeno řádně ve smyslu Kodeksu postępowania karnego (polský trestní řád), jelikož dotčený nedostatek vede za okolností projednávané věci k porušení záruk nezávislosti a nestrannosti ve smyslu polské ústavy, článku 47 Listiny a článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“).

16 Předkládající soud poukazuje i na rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Polsko (Kárný režim soudců) (C-791/19, EU:C:2021:596, body 108 a 110).

17 Předkládající soud kromě toho uvádí, že vzal na vědomí seznam vyhotovený dne 25. ledna 2020, který obsahuje jména 384 soudců jmenovaných na návrh KRS ode dne, kdy nabyl účinnosti zákon ze dne 8. prosince 2017. Uvedený soud považuje za pravděpodobné, že se počet těchto jmenování od té doby ještě zvýšil.

18 Za těchto podmínek má za to, že existuje skutečné nebezpečí, že se trestního řízení vedeného proti dotyčné osobě účastnil některý ze soudců jmenovaných na návrh KRS ode dne, kdy nabyl účinnosti zákon ze dne 8. prosince 2017, nebo několik z nich.

19 V tomto ohledu uvádí, že dotčená osoba již od 14. února 2020 nemůže účinně zpochybnit platnost jmenování určitého soudce nebo legalitu výkonu jeho soudcovské funkce. Podle ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (zákon, kterým se mění zákon o organizaci obecných soudů, zákon o Nejvyšším soudu a některé další zákony) ze dne 20. prosince 2019 (Dz. U. z roku 2020, částka 190), který nabyl účinnosti dne 14. února 2020, totiž polské soudy takové otázky nemohou zkoumat.

20 Předkládající soud kromě toho zdůrazňuje, že Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře konstatoval, že ačkoliv je právo na soud „zřízený zákonem“, jak je zaručeno v čl. 6 odst. 1 EÚLP, právem autonomním, úzce souvisí se zárukami nezávislosti a nestrannosti uvedenými v tomto ustanovení. Předkládající soud v tomto ohledu poukazuje na kritéria, na jejichž základě lze podle této judikatury určit, zda pochybení zjištěná v rámci procesu jmenování soudců představují porušení práva na soud zřízený zákonem ve smyslu čl. 6 odst. 1 EÚLP (rozsudek ESLP ze dne 1. prosince 2020, Ástráðsson v. Island, CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, body 243 až 252, a rozsudek ESLP ze dne 22. července 2021, Reczkowicz v. Polsko, CE:ECHR:2021:0722JUD004344719, body 221 až 224).

21 Předkládající soud si klade otázku, zda je tato kritéria nutno uplatnit i v souvislosti s výkonem evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

22 Za těchto podmínek se Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Jaké kritérium musí soud, který má rozhodnout o [výkonu evropského zatýkacího rozkazu] vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo opatření spojeného s odnětím osobní svobody, použít v rámci posouzení, zda ve vystavujícím členském státě bylo v rámci řízení, v němž byl vydán odsuzující rozsudek, porušeno právo na soud předem zřízený zákonem, přičemž v tomto členském státě nebylo možné podat proti případnému porušení tohoto práva účinný opravný prostředek k soudu?“

Věc C-563/21 PPU

23 U předkládajícího soudu byl předložen i návrh na výkon evropského zatýkacího rozkazu, který vydal dne 7. dubna 2021 Sąd Okręgowy w Zielonej Górze (krajský soud v Zelené Hoře). Cílem tohoto evropského zatýkacího rozkazu je zatčení a předání polského státního příslušníka za účelem trestního stíhání.

24 Dotyčná osoba, která s předáním do Polské republiky nesouhlasila, je v Nizozemsku ve vazbě a bude tam pobývat do té doby, než předkládající soud rozhodne o tomto předání.

25 Předkládající soud uvádí, že s výjimkou důvodu, kterého se týkají předběžné otázky, jež pokládá v této věci, nezjistil, že by tomuto předání mohly bránit nějaké jiné důvody.

26 Předkládající soud poukazuje na stejné důvody, jaké jsou uvedeny v bodech 12 až 17 tohoto rozsudku a v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, o kterou se jedná ve věci C-562/21 PPU, a na jejichž základě má za to, že systémové nebo celoplošné nedostatky, které ovlivňují nezávislost soudní moci ve vystavujícím členském státě, mají dopad zejména na základní právo dotyčné osoby na soud předem zřízený zákonem, které je zaručeno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny.

27 Pokud jde o situaci osoby, jejíž předání je požadováno ve věci C-563/21 PPU, předkládající soud má za to, že kdyby bylo předání dotyčné osoby do Polské republiky za účelem trestního stíhání povoleno, existovalo by skutečné nebezpečí, že v trestní věci této osoby bude rozhodovat některý ze soudců, kteří byli jmenováni na návrh KRS ode dne, kdy nabyl účinnosti zákon ze dne 8. prosince 2017 uvedený v bodě 14 tohoto rozsudku, nebo několik z nich.

28 Předkládající soud přitom uvádí, že osoba, jejíž předání je požadováno za účelem trestního stíhání, fakticky nemůže individuálně napadnout pochybení, k nimž došlo při jmenování některého nebo několika ze soudců, kteří budou rozhodovat o její trestní věci. Na rozdíl od osoby, jejíž předání je požadováno za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, což je situace, o kterou se jedná ve věci C-562/21 PPU, totiž osoba, jejíž předání je požadováno za účelem trestního stíhání, nemůže před vykonávajícím justičním orgánem uvést, jaké složení bude mít soudní kolegium, které bude po předání rozhodovat o její trestní věci, jelikož jednotlivé případy se u polských soudů přidělují soudním kolegiím náhodně. Vzhledem k tomu, že dne 14. února 2020 nabyl účinnosti zákon ze dne 20. prosince 2019, který je zmíněn v bodě 19 tohoto rozsudku, by nadto uvedená osoba po předání do Polské republiky nemohla účinně zpochybnit platnost jmenování určitého soudce nebo legalitu výkonu jeho soudcovské funkce.

29 Co se kromě toho týče judikatury Evropského soudu pro lidská práva zmíněné v bodě 20 tohoto rozsudku, předkládající soud si klade otázku, zda je nutno uplatnit kritéria, která používá zmíněný soud při posuzování toho, zda pochybení zjištěná v rámci procesu jmenování soudců představují porušení práva na soud zřízený zákonem ve smyslu čl. 6 odst. 1 EÚLP, i v souvislosti s výkonem evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem trestního stíhání.

30 Předkládající soud se konečně táže na to, zda se při posuzování otázky, zda dotyčné osobě v případě předání hrozí skutečné nebezpečí porušení jejího základního práva na soud předem zřízený zákonem, uplatní kritéria uvedená v rozsudku ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), která byla

potvrzena v rozsudku ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu) (C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), a pokud ano, jak je třeba je uplatnit.

31 Za těchto podmínek se Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je třeba použít kritérium stanovené v rozsudku ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) a potvrzené rozsudkem ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu) (C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), pokud existuje skutečné nebezpečí, že o dotčené osobě bude rozhodovat soud, který nebyl předem zřízen zákonem?

2) Je třeba použít kritérium stanovené v rozsudku ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586) a potvrzené rozsudkem ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu) (C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), pokud vyžádaná osoba, která brojí proti svému předání, nemůže toto kritérium splnit, jelikož v daném okamžiku nelze určit složení soudů, které budou v její věci rozhodovat, a to kvůli náhodnému přidělování jednotlivých věcí?

3) Představuje neexistence účinného prostředku nápravy, kterým by bylo možno zpochybnit v Polsku platnost jmenování soudců, za okolností, kdy dotyčná osoba v daném okamžiku podle všeho nemůže prokázat, že soudy, které budou v její věci rozhodovat, budou složeny ze soudců, kteří nebyli platně jmenováni, porušení podstaty práva na spravedlivý proces, které s sebou nese povinnost vykonávajícího členského státu odmítnout předání této osoby?“

Řízení před Soudním dvorem

32 Předkládající soud požádal, aby byly tyto žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce projednány v naléhavém řízení upraveném v článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.

33 Na podporu této žádosti předkládající soud uvedl, že se položené předběžné otázky týkají oblasti upravené v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, že X i Y jsou v současné době zbaveni osobní svobody a že odpověď Soudního dvora na tyto předběžné otázky bude mít přímý a rozhodující vliv na dobu, po kterou dotyčné osoby budou ve vazbě.

34 Podle judikatury Soudního dvora je třeba zohlednit skutečnost, že osoba dotčená ve věci v původním řízení je zbavena osobní svobody a její další zadržování závisí na vyřešení sporu v původním řízení [rozsudek ze dne 26. října 2021, Openbaar Ministerie (Právo být vyslechnut vykonávajícím justičním orgánem), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 32 a citovaná judikatura].

35 Jak přitom v projednávaných věcech vyplývá z předkládacích rozhodnutí, dotčené osoby jsou v současné době ve vazbě a odpověď Soudního dvora na položené otázky bude mít přímý a rozhodující vliv na dobu trvání této vazby.

36 Za těchto podmínek první senát Soudního dvora dne 29. září 2021 na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl, že žádostem předkládajícího soudu o projednání žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení vyhoví.

37 První senát Soudního dvora se kromě toho rozhodl předat věci C-562/21 PPU a C-563/21 PPU zpět Soudnímu dvoru, aby je přidělil velkému senátu.

38 Rozhodnutím předsedy prvního senátu Soudního dvora ze dne 29. září 2021 byly věci C-562/21 PPU a C-563/21 PPU spojeny pro účely písemné i ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

K předběžným otázkám

39 Podstatou jediné otázky předkládajícího soudu položené ve věci C-562/21 PPU a tří otázek předkládajícího soudu položených ve věci C-563/21 PPU, které je třeba zkoumat společně, je, zda musí být čl. 1 odst. 2 a 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že má-li vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, na niž se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, k dispozici důkazy o systémových nebo celoplošných nedostatcích týkajících se nezávislosti soudní moci ve vystavujícím členském státě, a to zejména stran jmenování osob, které k této složce moci příslušejí, může toto předání odmítnout s odůvodněním, že v případě takového předání by existovalo skutečné nebezpečí porušení základního práva této osoby na spravedlivý proces před soudem předem zřízeným zákonem, které je zakotveno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, jestliže:

– v rámci evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody nelze proti případnému porušení tohoto základního práva v řízení, které vedlo k odsouzení uvedené osoby, podat účinný opravný prostředek k soudu a

– v rámci evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem trestního stíhání dotyčná osoba nemůže v okamžiku uvedeného předání zjistit, jaké bude složení soudních kolegií, která budou v její věci rozhodovat, jelikož jednotlivé případy se u dotčených soudů přidělují soudním kolegiím náhodně, a ve vystavujícím členském státě není k dispozici účinný prostředek nápravy, kterým by bylo možno zpochybnit platnost jmenování soudců.

Úvodní poznámky

40 Předně je třeba připomenout, že zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy i zásada vzájemného uznávání, která je sama založena na vzájemné důvěře mezi členskými státy, mají v unijním právu stěžejní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Konkrétně je nutno uvést, že zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která uznává unijní právo [rozsudek ze dne 26. října 2021, Openbaar Ministerie (Právo být vyslechnut vykonávajícím justičním orgánem), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 37 a citovaná judikatura].

41 Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě tohoto práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií [posudek 2/13 (Přistoupení Unie k EÚLP) ze dne 18. prosince 2014, EU:C:2014:2454, bod 192].

42 Rámcové rozhodnutí 2002/584 v tomto kontextu zavedením zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení usiluje o usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [rozsudek ze dne 26. října 2021, Openbaar Ministerie (Právo být vyslechnut vykonávajícím justičním orgánem), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 38 a citovaná judikatura].

43 Zásada vzájemného uznávání, která podle bodu 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 představuje „úhelný kámen“ justiční spolupráce v trestních věcech, je vyjádřena v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, který zakotvuje pravidlo, podle něhož jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkací rozkaz na základě této zásady a v souladu s ustanoveními uvedeného rámcového rozhodnutí [rozsudek ze dne 26. října 2021, Openbaar Ministerie (Právo být vyslechnut vykonávajícím justičním orgánem), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 40 a citovaná judikatura].

44 Z toho vyplývá, že vykonávající justiční orgány mohou odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu v podstatě pouze v taxativně vyjmenovaných případech stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí a výkon tohoto rozkazu může být vázán pouze na některou z podmínek taxativně stanovených v článku 5 uvedeného rámcového rozhodnutí. Zatímco výkon evropského zatýkacího rozkazu tedy představuje pravidlo, odmítnutí jeho výkonu je pojato jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně [rozsudky ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 41 a citovaná judikatura, a ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 37].

45 Vysoký stupeň důvěry mezi členskými státy, na němž spočívá mechanismus evropského zatýkacího rozkazu, je ovšem založen na předpokladu, že trestní soudy vystavujícího členského státu, které v důsledku výkonu evropského zatýkacího rozkazu budou muset vést trestní stíhání nebo řízení o výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, jakož i trestní řízení ve věci samé, splňují požadavky, které jsou neoddělitelně spjaty se základním právem na spravedlivý proces, jež je zaručeno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 58]. Toto základní právo má totiž zásadní význam jakožto záruka ochrany všech práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, a jako záruka zachování společných hodnot členských států stanovených v článku 2 SEU, zejména hodnoty právního státu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 39 a citovaná judikatura].

46 Ačkoliv za těchto podmínek přísluší v prvé řadě každému členskému státu, aby za účelem zajištění plného uplatňování zásad vzájemné důvěry a vzájemného uznávání, na nichž je postaveno fungování tohoto mechanismu, zajistil s výhradou konečného přezkumu Soudním dvorem

zachování požadavků neoddělitelně spjatých s uvedeným základním právem tím, že se zdrží jakéhokoli opatření, které by je mohlo ohrozit [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 40], platí, že existuje-li skutečné nebezpečí, že v případě předání osoby, proti níž je vydán evropský zatýkací rozkaz, vystavujícímu justičnímu orgánu bude toto základní právo porušeno, ve výjimečných případech může vykonávající justiční orgán tomuto evropskému zatýkacímu rozkazu na základě čl. 1 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí nevyhovět [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 59].

47 Soudní dvůr dále zdůraznil i to, že rámcové rozhodnutí 2002/584, ve světle ustanovení Listiny, nelze vykládat tak, že by zpochybňovalo účinnost systému justiční spolupráce mezi členskými státy, jehož základním prvkem je mimo jiné i evropský zatýkací rozkaz, jak je upraven unijním normotvůrcem [rozsudek ze dne 26. října 2021, Openbaar Ministerie (Právo být vyslechnut vykonávajícím justičním orgánem), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 43 a citovaná judikatura].

48 Soudní dvůr v této souvislosti rozhodl, že zejména ve snaze zajistit, aby nebylo ochromeno fungování evropského zatýkacího rozkazu, se musí dialog mezi vykonávajícími justičními orgány a vystavujícími justičními orgány řídit povinností loajální spolupráce zakotvenou v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci SEU. Ze zásady loajální spolupráce zejména vyplývá, že členské státy se navzájem respektují a pomáhají si při plnění úkolů vyplývajících ze Smluv [rozsudek ze dne 26. října 2021, Openbaar Ministerie (Právo být vyslechnut vykonávajícím justičním orgánem), C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 44 a citovaná judikatura].

49 V návaznosti na výše uvedené úvahy je třeba konečně podotknout, že vystavující a vykonávající justiční orgány musí ve snaze zajistit účinnou spolupráci v trestních věcech plně využívat nástroje upravené zejména v čl. 8 odst. 1 a článku 15 rámcového rozhodnutí 2002/584 s cílem podpořit vzájemnou důvěru stojící na pozadí této spolupráce [rozsudek ze dne 6. prosince 2018, IK (Výkon doplňujícího trestu), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, bod 63 a citovaná judikatura].

K podmínkám, za kterých může vykonávající justiční orgán na základě čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 odmítnout předání osoby, na niž se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, kvůli existenci skutečného nebezpečí, že v případě předání této osoby vystavujícímu justičnímu orgánu bude porušeno její základní právo na spravedlivý proces před soudem předem zřízeným zákonem

50 Zejména s ohledem na úvahy připomenuté v bodech 40 až 46 tohoto rozsudku Soudní dvůr v souvislosti s čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 rozhodl, že má-li vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, na niž se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, k dispozici důkazy o systémových nebo celoplošných nedostatcích týkajících se nezávislosti soudní moci ve vystavujícím členském státu, nemůže vycházet z předpokladu, že existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání osoby do tohoto členského státu bude tato osoba vystavena skutečnému nebezpečí porušení svého základního práva na spravedlivý proces, aniž by byl povinen provést konkrétní a přesné ověření, které zohlední zejména osobní situaci této osoby, povahu dotčeného trestného činu a takové skutkové okolnosti, za nichž byl vydán uvedený zatýkací rozkaz, jako jsou prohlášení nebo akty orgánů veřejné moci, které by mohly zasáhnout do způsobu, jakým má být řešen konkrétní případ [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 69].

51 Informace o existenci nebo prohloubení systémových či celoplošných nedostatků, pokud jde o nezávislost soudní moci v členském státu, tudíž samy o sobě nepostačují k odůvodnění odmítnutí výkonu takového rozkazu vydaného justičním orgánem tohoto členského státu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 63].

52 V rámci dvoufázového přezkumu, který je zmíněn v bodě 50 tohoto rozsudku a o němž bylo v souvislosti s čl. 47 druhým pododstavcem Listiny poprvé pojednáno v rozsudku ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, body 47 až 75), musí vykonávající justiční orgán nejprve určit, zda existují objektivní, spolehlivé, přesné a řádně aktualizované informace, které mají prokázat existenci skutečného nebezpečí, že ve vystavujícím členském státě dojde k porušení základního práva na spravedlivý proces zaručeného v tomto ustanovení, a to z důvodu systémových nebo celoplošných nedostatků, pokud jde o nezávislost soudní moci v tomto členském státu [rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 54 a citovaná judikatura].

53 Následně musí vykonávající justiční orgán konkrétním a přesným způsobem ověřit, do jaké míry mohou mít nedostatky zjištěné v první fázi dopad na úrovni soudů uvedeného členského státu příslušných v případě řízení, která se budou týkat dotčené osoby, a zda vzhledem k osobní situaci této osoby, k povaze trestného činu, za který je stíhána, a ke skutkovým okolnostem, za nichž byl vydán tento zatýkací rozkaz, a s přihlédnutím k informacím případně poskytnutým vystavujícím členským státem na základě čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání do posledně uvedeného členského státu hrozí uvedené osobě takové nebezpečí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 55 a citovaná judikatura].

54 V projednávaných případech se předkládající soud v podstatě táže, zda se tento dvoufázový přezkum, který Soudní dvůr zavedl v rozsudcích ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), a ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu) (C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033), s ohledem na záruky nezávislosti a nestrannosti, které jsou neoddělitelně spjaty se základním právem na spravedlivý proces, jež je zakotveno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, uplatní i v případě, kdy se jedná o záruku týkající se soudu předem zřízeného zákonem, která je s tímto základním právem neoddělitelně spjata také, a jaké jsou případně v tomto ohledu podmínky a pravidla uplatnění uvedeného přezkumu. Klade si zejména otázku, jaký dopad má na tentýž přezkum okolnost, že do procesu jmenování osob příslušejících k soudní moci ve vystavujícím členském státě nebo do procesu souvisejícího s jejich profesním postupem je zapojen takový orgán, jako je KRS, který je složen převážně ze členů zastupujících zákonodárnou nebo výkonnou moc nebo členů, které tyto složky moci vybraly.

55 Co se týče použitelnosti dvoufázového přezkumu, který je připomenut v bodech 52 a 53 tohoto rozsudku, za situace uvedené v předchozím bodě, je třeba zaprvé poukázat na neoddělitelnou spojitost, která podle samotného znění čl. 47 druhého pododstavce Listiny existuje pro účely základního práva na spravedlivý proces ve smyslu tohoto ustanovení mezi zárukami nezávislosti a nestrannosti soudců a přístupem k soudu předem zřízenému zákonem.

56 Z judikatury Soudního dvora, v níž byla zohledněna judikatura Evropského soudu pro lidská práva, v této souvislosti vyplývá, že ačkoliv je právo na takový soud, které je zaručeno jak v čl. 6 odst. 1 EÚLP, tak v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, právem autonomním, se zárukami nezávislosti a nestrannosti vyplývajícími z těchto dvou ustanovení úzce souvisí. Konkrétně bylo uvedeno, že ačkoliv každý z požadavků upravených v uvedených ustanoveních sleduje vlastní cíl, což z nich činí specifické záruky spravedlivého procesu, tyto záruky usilují o dodržení základních zásad, a sice zásady právního státu a dělby moci. Základem každého z těchto požadavků je imperativ zachování důvěry, kterou musí soudní moc u jednotlivců vzbuzovat, a nezávislosti této moci vůči ostatním složkám moci [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2021, W. Ż. (kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné Nejvyššího soudu – Jmenování), C-487/19, EU:C:2021:798, bod 124 a citovaná judikatura].

57 Co se konkrétně týče procesu jmenování soudců, Soudní dvůr s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva rozhodl, že s ohledem na zásadní důsledky, které má tento proces pro řádné fungování a legitimitu soudní moci v demokratickém státě řídícím se zásadou právního státu, je takový proces nutně nedílnou součástí pojmu „soud zřízený zákonem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 EÚLP, přičemž zdůraznil, že míra nezávislosti soudu ve smyslu tohoto ustanovení závisí zejména na způsobu, jakým byli jmenováni členové tohoto soudu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2021, W. Ż. (kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné Nejvyššího soudu – Jmenování), C-487/19, EU:C:2021:798, bod 125 a citovaná judikatura].

58 Soudní dvůr rovněž zdůraznil, že záruky přístupu k nezávislému, nestrannému a předem zákonem zřízenému soudu a zejména záruky, které vymezují tento pojem, jakož i složení soudu, jsou samotným základem práva na spravedlivý proces. Ověření, zda je soud z hlediska svého složení takovým soudním orgánem, jestliže o této skutečnosti vyvstane pochybnost, je nezbytné pro důvěru, kterou musí soudy v demokratické společnosti vzbuzovat u jednotlivců [rozsudek ze dne 6. října 2021, W. Ż. (kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné Nejvyššího soudu – Jmenování), C-487/19, EU:C:2021:798, bod 126 a citovaná judikatura].

59 Zadruhé je třeba zdůraznit, že kdyby bylo připuštěno, že vykonávající justiční orgán nemusí evropskému zatýkacímu rozkazu vyhovět pouze v důsledku takové okolnosti, jako je okolnost zmíněná ve druhé větě bodu 54 tohoto rozsudku, čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 by byl vykládán v rozporu s judikaturou Soudního dvora připomenutou v bodech 44 a 46 tohoto rozsudku.

60 Při výkladu tohoto ustanovení je ostatně třeba zajistit nejen respektování základních práv osob, jejichž předání je požadováno, ale i zohlednění jiných zájmů, jako je nutnost dodržovat základní práva případných obětí předmětných trestných činů.

61 Existence práv třetích osob v trestních řízeních v tomto ohledu vyžaduje v kontextu mechanismu evropského zatýkacího rozkazu spolupráci vykonávajícího členského státu. Kromě toho je třeba uvést, že s ohledem na tato práva musí být závěr, že v případě předání dotyčné osoby do vystavujícího členského státu hrozí skutečné nebezpečí porušení jejího základního práva na spravedlivý proces, založen na dostatku skutkových poznatků (v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ESLP ze dne 9. července 2019, Castaño v. Belgie, CE:ECHR:2019:0709JUD000835117, body 82, 83 a 85).

62 Z téhož hlediska je třeba poznamenat, že jedním z cílů rámcového rozhodnutí 2002/584 je boj proti beztrestnosti. Kdyby bylo vykonávajícímu justičnímu orgánu umožněno, aby dvoufázový přezkum uvedený v bodech 52 a 53 tohoto rozsudku neprovedl a podle čl. 1 odst. 3 tohoto

rámcového rozhodnutí odmítl výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného vystavujícím členským státem pouze na základě existence systémových nebo celoplošných nedostatků týkajících se nezávislosti soudní moci ve vystavujícím členském státě, neslo by to s sebou vysoké riziko nepotrestání osob, které se pokoušejí uniknout spravedlnosti poté, co byly odsouzeny nebo jsou podezřelé ze spáchání trestného činu, přestože neexistují konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno konstatovat, že by v případě předání byly vystaveny skutečnému nebezpečí porušení jejich základního práva na spravedlivý proces [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 64].

63 Zatřetí přístup uvedený v předchozím bodě by vedl k tomu, že by bylo vůči tomuto členskému státu fakticky pozastaveno provádění mechanismu evropského zatýkacího rozkazu, a byla by tak narušena pravomoc, která v tomto ohledu náleží Evropské radě a Radě.

64 Jak totiž Soudní dvůr připomněl, toto provádění může být pozastaveno pouze v případě závažného a trvajícího porušování zásad uvedených v článku 2 SEU, včetně zásad právního státu, ze strany členského státu, zjištěného Evropskou radou na základě čl. 7 odst. 2 SEU, s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. 3 SEU [rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 57].

65 Pouze v případě rozhodnutí Evropské rady následovaného pozastavením uplatňování rámcového rozhodnutí 2002/584 ve vztahu k příslušnému členskému státu ze strany Rady je tedy vykonávající justiční orgán povinen automaticky odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného tímto členským státem, aniž musí provést jakékoliv konkrétní posouzení skutečného nebezpečí, které může mít vliv na podstatu základního práva dotyčné osoby na spravedlivý proces [rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 58 a citovaná judikatura].

66 Z úvah uvedených v bodech 55 až 65 tohoto rozsudku vyplývá, že vykonávající justiční orgán je povinen provést dvoufázový přezkum zmíněný v bodech 52 a 53 tohoto rozsudku, a posoudit tak, zda dotyčné osobě hrozí v případě jejího předání do vystavujícího členského státu skutečné nebezpečí porušení jejího základního práva na spravedlivý proces před soudem předem zřízeným zákonem, které je zakotveno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny.

K první fázi přezkumu

67 V první fázi tohoto přezkumu musí vykonávající justiční orgán celkově posoudit existenci skutečného nebezpečí, že z důvodu systémových či celoplošných nedostatků ve vystavujícím členském státě dojde k porušení základního práva na spravedlivý proces zejména v souvislosti s nedostatkem nezávislosti soudů uvedeného členského státu nebo s nedodržením požadavku, aby byl soud zřízen zákonem [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 61 a citovaná judikatura].

68 Takové posouzení musí být provedeno z hlediska standardu ochrany základního práva zaručeného v čl. 47 druhém pododstavci Listiny [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 62 a citovaná judikatura].

69 Pokud jde v tomto ohledu o požadavky nezávislosti a nestrannosti, které – jak bylo zdůrazněno v bodech 55 až 58 tohoto rozsudku – s požadavkem, aby byl soud předem zřízen zákonem, úzce souvisí, tyto požadavky předpokládají existenci pravidel, zejména pokud jde o složení orgánu, jmenování, délku funkčního období, jakož i důvody pro zdržení se hlasování, vyloučení pro podjatost a odvolání jeho členů, která umožňují rozptýlit jakékoli legitimní pochybnosti jednotlivců o neovlivnitelnosti uvedeného orgánu ve vztahu k vnějším skutečnostem a jeho neutralitě ve vztahu k zájmům vzájemně se střetávajícím ve věci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim a další, C-748/19 až C-754/19, EU:C:2021:931, bod 67 a citovaná judikatura).

70 Pokud jde o rozhodnutí o jmenování, je zejména nezbytné, aby hmotněprávní a procesní podmínky pro vydání těchto rozhodnutí byly takové povahy, aby nemohly vyvolat takové legitimní pochybnosti, pokud jde o jmenované soudce (rozsudek ze dne 26. března 2020, Přezkum Simpson v. Rada a HG v. Komise, C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, bod 71 a citovaná judikatura).

71 Co se dále týče požadavku, aby byl soud předem zřízen zákonem, Soudní dvůr s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva týkající se článku 6 EÚLP (rozsudek ESLP ze dne 8. července 2014, Biagioli v. San Marino, CE:ECHR:2014:0708DEC000816213, body 72 až 74, a rozsudek ESLP ze dne 2. května 2019, Pasquini v. San Marino, CE:ECHR:2019:0502JUD005095616, body 100 a 101 a citovaná judikatura) uvedl, že výraz „zřízený zákonem“ odráží zejména zásadu právního státu. Týká se nejen právního základu pro samotnou existenci soudu, ale také složení soudního kolegia v každé věci, jakož i všech ostatních ustanovení vnitrostátního práva, jejichž nedodržení vede k vadě týkající se účasti jednoho nebo více soudců na přezkumu věci, což zahrnuje zejména ustanovení týkající se nezávislosti a nestrannosti členů uvedeného soudu. Právo být souzen soudem „zřízeným zákonem“ kromě toho již ze své povahy zahrnuje jmenování soudců (v tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 26. března 2020, Přezkum Simpson v. Rada a HG v. Komise, C-542/18 RX-II a C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, bod 73).

72 Co se týče kritérií pro posouzení existence porušení základního práva na soud předem zřízený zákonem ve smyslu čl. 47 druhého pododstavce Listiny, je třeba zdůraznit, že za takové porušení nelze považovat každé pochybení v procesu jmenování soudců.

73 Pochybení, k němuž došlo při jmenování soudců v rámci dotyčného soudního systému, k takovému porušení vede zejména tehdy, pokud jde o pochybení takové povahy a závažnosti, že v jeho důsledku vzniká skutečné riziko, že jiná odvětví moci, zejména moc výkonná, ohrožují integritu výsledku, ke kterému jmenování vede, čímž je vyvolána legitimní pochybnost jednotlivců o nezávislosti a nestrannosti dotyčného soudce nebo soudců [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2021, W. Ż. (kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné Nejvyššího soudu – Jmenování), C-487/19, EU:C:2021:798, bod 130 a citovaná judikatura].

74 Rozhodnutí o existenci porušení požadavku, aby byl soud předem zřízen zákonem, a o důsledcích takového porušení je třeba učinit na základě celkového posouzení řady okolností, které jako celek přispívají k vyvolání legitimních pochybností jednotlivců o nezávislosti a nestrannosti soudců [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 2. března 2021, A. B. a další (Jmenování soudců Nejvyššího soudu – Odvolání), C-824/18, EU:C:2021:153, body 131 a 132, a ze dne 6. října 2021, W. Ż. (kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné Nejvyššího soudu – Jmenování), C-487/19, EU:C:2021:798, body 152 až 154].

75 Je-li tedy takový orgán, jako je Národní rada soudnictví, který je zapojen do procesu jmenování soudců, složen převážně ze členů vybraných zákonodárnou mocí, nemůže tato okolnost sama o sobě vést k pochybnostem o nezávislosti soudců jmenovaných na konci uvedeného procesu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. července 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, body 55 a 56). Může však tomu být jinak, když k vyvolání takových pochybností vede tato okolnost ve spojení s dalšími relevantními skutečnostmi a podmínkami, za kterých byla tato rozhodnutí učiněna [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2021, Komise v. Polsko (Kárný režim soudců), C-791/19, EU:C:2021:596, bod 103].

76 Rozhodnutí vykonávajícího justičního orgánu, kterým se odmítá předání dotyčné osoby, tedy nemůže být odůvodněno pouze tím, že do procesu jmenování soudců ve vystavujícím členském státě zasahuje orgán složený převážně z členů zastupujících zákonodárnou nebo výkonnou moc nebo členů, které tyto složky moci vybraly.

77 Z toho vyplývá, že v kontextu postupu předání souvisejícího s výkonem evropského zatýkacího rozkazu platí, že předpokladem zhodnocení existence skutečného nebezpečí, že z důvodu systémových či celoplošných nedostatků ve vystavujícím členském státě dojde k porušení základního práva na spravedlivý proces zejména v souvislosti s nedostatkem nezávislosti soudů uvedeného členského státu nebo s nedodržením požadavku, aby byl soud předem zřízen zákonem, je celkové posouzení založené na všech objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajích o fungování soudního systému v uvedeném členském státě a zejména o všeobecném rámci jmenování soudců v tomto členském státě.

78 Kromě informací obsažených v odůvodněném návrhu, který zaslala Evropská komise Radě na základě čl. 7 odst. 1 SEU [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for and Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 61], jsou v projednávaných případech pro účely tohoto posouzení obzvláště relevantní zejména údaje zmíněné předkládajícím soudem, a sice usnesení Sądu Najwyższego (Nejvyšší soud) ze dne 23. ledna 2020, a judikatura Soudního dvora obsažená v rozsudcích ze dne 19. listopadu 2019, A. K. a další (Nezávislost kárného kolegia Nejvyššího soudu) (C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982), ze dne 2. března 2021, A. B. a další (Jmenování soudců Nejvyššího soudu – Odvolání) (C-824/18, EU:C:2021:153), ze dne 15. července 2021, Komise v. Polsko (Kárný režim soudců) (C-791/19, EU:C:2021:596), a ze dne 6. října 2021, W.Ż. (kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné Nejvyššího soudu – Jmenování) (C-487/19, EU:C:2021:798), z nichž plynou informace o fungování soudního systému ve vystavujícím členském státě.

79 Vykonávající justiční orgán může v rámci uvedeného posuzování přihlédnout i k judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, v níž bylo konstatováno porušení požadavku, aby byl soud zřízen zákonem, s ohledem na jmenování soudců (viz zejména rozsudek ESLP ze dne 22. července 2021, Reczkowicz v. Polsko, CE:ECHR:2021:0722JUD004344719).

80 Pro úplnost je třeba dodat, že k těmto relevantním údajům patří i judikatura ústavního soudu vystavujícího členského státu, která zpochybňuje přednost unijního práva i závaznost EÚLP a rozsudků Soudního dvora a Evropského soudu pro lidská práva, které se týkají souladu pravidel tohoto členského státu upravujících organizaci jeho soudního systému a zejména jmenování soudců s tímto právem a s touto úmluvou.

81 Pokud má vykonávající justiční orgán na základě takových údajů, jako jsou údaje uvedené v bodech 78 až 80 tohoto rozsudku, za to, že existuje skutečné nebezpečí, že z důvodu systémových či celoplošných nedostatků ve vystavujícím členském státě dojde k porušení

základního práva na spravedlivý proces zejména v souvislosti s nedostatkem nezávislosti soudů uvedeného členského státu nebo s nedodržením požadavku, aby byl soud předem zřízen zákonem, nemůže odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu bez provedení druhé fáze přezkumu uvedeného v bodech 52 a 53 tohoto rozsudku.

Ke druhé fázi přezkumu

82 V rámci druhé fáze musí vykonávající justiční orgán posoudit, zda se systémové nebo celoplošné nedostatky zjištěné v první fázi tohoto přezkumu mohou v případě předání dotyčné osoby do vystavujícího členského státu nějak konkrétně projevit, a zda za specifických okolností projednávané věci je tedy tato osoba vystavena skutečnému nebezpečí porušení svého základního práva na spravedlivý proces před soudem předem zřízeným zákonem, které je zakotveno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny.

83 Je na osobě, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, aby předložila konkrétní důkazy, na jejichž základě lze mít v případě postupu předání za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za to, že systémové nebo celoplošné nedostatky soudního systému ve vystavujícím členském státě měly konkrétní dopad na projednání její trestní věci, a v případě postupu předání za účelem trestního stíhání za to, že takové nedostatky takový dopad mít mohou. Předložením takových konkrétních důkazů týkajících se toho, jaký dopad mají výše uvedené systémové nebo celoplošné nedostatky v případě této osoby, není dotčena možnost této osoby poukázat na jakékoliv další konkrétní okolnosti dané věci, na jejichž základě lze prokázat, že postup, který má být proveden po jejím předání požadovaném ze strany vystavujícího justičního orgánu, nějak konkrétně naruší její základní právo na spravedlivý proces.

84 Pokud vykonávající justiční orgán dospěje k závěru, že na základě důkazů předložených dotčenou osobou se sice lze domnívat, že tyto systémové a celoplošné nedostatky měly nebo mohou mít konkrétní dopad na případ této osoby, ale že tyto důkazy nepostačují k prokázání toho, že v takovém případě hrozí skutečné nebezpečí porušení základního práva na soud předem zřízený zákonem, a tedy k odmítnutí výkonu dotčeného evropského zatýkacího rozkazu, musí tento orgán na základě čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 požádat vystavující justiční orgán o neprodlené poskytnutí veškerých doplňujících informací, které považuje za potřebné.

85 Vzhledem k tomu, že vystavující justiční orgán je povinen tyto informace vykonávajícímu justičnímu orgánu poskytnout [rozsudek ze dne 25. července 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Podmínky ve vězeňských zařízeních v Maďarsku), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, bod 64 a citovaná judikatura], vykonávající justiční orgán může považovat jakékoliv jednání svědčící o nedostatku loajální spolupráce ze strany vystavujícího justičního orgánu za okolnost relevantní pro posouzení toho, zda osoba, jejíž předání je požadováno, bude v případě předání vystavena skutečnému nebezpečí porušení svého základního práva na spravedlivý proces před soudem předem zřízeným zákonem, které je zakotveno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny.

86 Po tomto upřesnění je třeba ve vztahu k evropskému zatýkacímu rozkazu vydanému za účelem předání k výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, o který se jedná ve věci C-562/21 PPU, uvést, že je na osobě, jejíž předání je požadováno, aby namítla konkrétní skutečnosti, na jejichž základě má za to, že systémové nebo celoplošné nedostatky soudního systému ve vystavujícím členském státě měly konkrétní dopad na trestní řízení, které vůči ní bylo vedeno, a zejména na složení soudního kolegia, které

rozhodovalo v dotčené trestní věci, takže některý ze soudců tohoto soudního kolegia neskýtal nebo několik z nich neskýtalo záruky nezávislosti a nestrannosti, které jsou vyžadovány podle unijního práva.

87 Jak vyplývá z bodů 74 až 76 tohoto rozsudku a na rozdíl od toho, co tvrdí nizozemská vláda, nemůže v tomto ohledu postačovat informace, že některý ze soudců, kteří se účastnili řízení vedoucího k odsouzení osoby, jejíž předání je požadováno, nebo několik z nich bylo jmenováno na návrh orgánu, který je složen převážně ze členů zastupujících zákonodárnou nebo výkonnou moc nebo členů, které tyto složky moci vybraly, jako je to v případě KRS ode, kdy nabyl účinnosti zákon ze dne 8. prosince 2017.

88 Je tedy ještě třeba, aby dotyčná osoba předložila v souvislosti se soudním kolegiem, které rozhodovalo v její trestní věci, důkazy týkající se zejména procesu jmenování dotčeného soudce nebo soudců a jejich případného delegování, na jejichž základě by mohl vykonávající justiční orgán za okolností daného případu konstatovat, že existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že složení tohoto soudního kolegia mohlo v rámci trestního řízení, které bylo vůči zmíněné osobě vedeno, ovlivnit její základní právo na spravedlivý proces před nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem, které je zakotveno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny.

89 Závažné a prokazatelné důvody, na jejichž základě lze dospět k závěru o existenci skutečného nebezpečí porušení tohoto základního práva v konkrétním případě osoby, jejíž předání je požadováno, v této souvislosti mohou vycházet například z informací, které má vykonávající justiční orgán k dispozici a které svědčí o delegování daného soudce v rámci soudního kolegia, které rozhodovalo v trestní věci dotyčné osoby – o delegování přitom rozhodl ministr spravedlnosti na základě kritérií, jež nebyla předem známa, a bylo možno ji kdykoliv odvolat rozhodnutím, jež tento ministr nezdůvodnil (obdobně viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2021, Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim a další, C-748/19 až C-754/19, EU:C:2021:931, body 77 až 90).

90 Relevantní jsou kromě toho veškeré informace o průběhu trestního řízení, které vedlo k odsouzení dotyčné osoby, jako je například skutečnost, že tato osoba využila prostředků nápravy, které měla k dispozici. Konkrétně je třeba zohlednit případnou možnost uvedené osoby požádat ve vystavujícím členském státě o vyloučení některého člena nebo několika členů soudního kolegia pro podjatost z důvodů souvisejících s porušením jejího základního práva na spravedlivý proces, případné využití práva požádat o takové vyloučení ze strany téže osoby a informace o způsobu vyřízení takové žádosti v tomto řízení nebo v případném odvolacím řízení.

91 Polská vláda v projednávaných případech v písemném vyjádření uvedla a na jednání to nebylo zpochybněno, že polské procesní právo umožňuje, aby dotyčná osoba podala vůči některému ze soudců, kteří mají rozhodovat v trestní věci týkající se této osoby, nebo vůči soudnímu kolegiu jako celku návrh na vyloučení pro podjatost tehdy, má-li pochybnosti o nezávislosti nebo nestrannosti některého soudce dotyčného kolegia nebo několika z nich.

92 Nic ve spise, který má Soudní dvůr k dispozici v rámci tohoto řízení o předběžné otázce, ovšem vzhledem k absenci podrobnějších informací o stavu vnitrostátního práva a jeho jednotlivých relevantních ustanovení neumožňuje dospět k závěru, že by takovou možnost dotyčné osoby uplatnit svá práva zpochybňovala pouhá okolnost, že ode dne 14. února 2020, kdy nabyl

účinnosti zákon ze dne 20. prosince 2019, již nelze účinně zpochybnit platnost jmenování určitého soudce nebo legalitu výkonu jeho soudcovské funkce, na kterou poukázal předkládající soud a která je zmíněna v bodě 19 tohoto rozsudku.

93 Co se dále týče evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem trestního stíhání, o který se jedná ve věci C-563/21 PPU, je třeba zdůraznit, že okolnost uváděná předkládajícím soudem, že osobě, jejíž předání je požadováno, nemůže být před jejím případným předáním známa totožnost soudců, kteří budou rozhodovat v trestní věci, která se této osoby bude po tomto předání případně týkat, sama o sobě k odmítnutí uvedeného předání postačovat nemůže.

94 Na základě žádného aspektu systému zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584 totiž nelze mít za to, že předání osoby do vystavujícího členského státu za účelem trestního stíhání je podmíněno příslibem, že toto stíhání povede k trestnímu řízení před určitým soudem, či dokonce informací o tom, kteří konkrétní soudci budou v takové trestní věci rozhodovat.

95 Opačný výklad by druhou fázi přezkumu uvedeného v bodech 52 a 53 tohoto rozsudku připravil o veškerý užitečný účinek a ohrozil by nejen naplňování cíle rámcového rozhodnutí 2002/584, který je připomenut v bodě 42 tohoto rozsudku, ale i vzájemnou důvěru mezi členskými státy, na které je postaven mechanismus evropského zatýkacího rozkazu zavedený tímto rámcovým rozhodnutím.

96 Za takových okolností, jako jsou okolnosti, které nastaly ve věci C-563/21 PPU, kdy v okamžiku, kdy vykonávající justiční orgán musí rozhodnout o předání osoby, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, do vystavujícího členského státu, není známo složení soudního kolegia, které bude ve věci této osoby rozhodovat, však tento orgán nemůže upustit od celkového posouzení okolností daného případu, jehož cílem je na základě informací poskytnutých uvedenou osobou, které jsou případně doplněny o informace předané vystavujícím justičním orgánem, ověřit, zda téže osobě v případě předání hrozí skutečné nebezpečí porušení jejího základního práva na spravedlivý proces před soudem předem zřízeným zákonem.

97 Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 63 svého stanoviska, takové informace se mohou týkat zejména prohlášení orgánů veřejné moci, která by mohla mít v daném případě určitý vliv. Vykonávající justiční orgán může vycházet i z jakýchkoliv dalších informací, které považuje za relevantní, jako jsou informace týkající se osobní situace dotyčné osoby, povahy trestného činu, pro který je tato osoba stíhána, a skutkových okolností, za kterých byl předmětný evropský zatýkací rozkaz vydán, a případně i ze všech ostatních informací, které má k dispozici o soudcích soudního kolegia, které bude pravděpodobně rozhodovat v řízení, jež bude vůči této osobě po jejím předání do vystavujícího členského státu vedeno.

98 V tomto ohledu je však třeba v návaznosti na úvahy uvedené v bodě 87 tohoto rozsudku upřesnit, že pouze na základě informace týkající se jmenování některého nebo několika ze soudců zasedajících v rámci příslušného soudu nebo – je-li tento soud znám – v rámci dotčeného soudního kolegia na návrh orgánu, který je složen převážně ze členů zastupujících zákonodárnou nebo výkonnou moc nebo členů, které tyto složky moci vybraly, jako je tomu v případě KRS ode dne, kdy nabyl účinnosti zákon ze dne 8. prosince 2017, nelze konstatovat, že dotyčná osoba bude v případě předání vystavena skutečnému nebezpečí porušení svého základního práva na spravedlivý proces před soudem předem zřízeným zákonem. Předpokladem takového závěru je v každém případě individuální posouzení procesu jmenování dotčeného soudce nebo soudců.

99 Stejně tak platí, že ačkoliv vykonávající justiční orgán nemůže vyloučit, že osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem trestního stíhání, bude v případě předání vystavena skutečnému nebezpečí porušení tohoto základního práva, jen z toho důvodu, že tato osoba má ve vystavujícím členském státě možnost požádat o vyloučení pro podjatost některého nebo několika ze členů soudního kolegia, kteří budou rozhodovat v její trestní věci, tento orgán může existenci takové možnosti zohlednit jako okolnost relevantní při posuzování existence takového nebezpečí [obdobně viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Podmínky ve věžeňských zařízeních v Maďarsku), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, bod 117].

100 V tomto ohledu je třeba uvést, že okolnost, že takové vyloučení pro podjatost může být v kontextu evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem trestního stíhání případně požadováno až po předání dotyčné osoby a poté, co je tato osoba informována o složení soudního kolegia, které bude rozhodovat v řízení, jež se jí týká, je v rámci posuzování existence skutečného nebezpečí, že v případě předání bude porušeno zmíněné základní právo uvedené osoby, irelevantní.

101 Pokud vykonávající justiční orgán na základě celkového posouzení konstatuje, že existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že dotyčná osoba bude v případě předání vystavena skutečnému nebezpečí porušení svého základního práva na spravedlivý proces před nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem, tento orgán je povinen dotčený evropský zatýkací rozkaz na základě čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 nevykonat. V opačném případě musí tento rozkaz vykonat v souladu se zásadou stanovenou v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislost vystavujícího justičního orgánu), C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 61].

102 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položené otázky odpovědět tak, že čl. 1 odst. 2 a 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že má-li vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, na niž se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, k dispozici důkazy o systémových nebo celoplošných nedostatcích týkajících se nezávislosti soudní moci ve vystavujícím členském státě, a to zejména stran jmenování osob, které k této složce moci příslušejí, může předání této osoby odmítnout

– v rámci evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody pouze tehdy, pokud konstatuje, že za konkrétních okolností dané věci existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že zejména s ohledem na důkazy předložené zmíněnou osobou, které se týkají složení soudního kolegia, jež rozhodovalo v její trestní věci, nebo jakékoliv jiné okolnosti relevantní pro posouzení nezávislosti a nestrannosti tohoto kolegia, bylo porušeno základní právo téže osoby na spravedlivý proces před nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem, které je zakotveno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, a

– v rámci evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem trestního stíhání pouze tehdy, pokud tento orgán konstatuje, že za konkrétních okolností dané věci existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že zejména s ohledem na důkazy předložené dotyčnou osobou, které se týkají její osobní situace, povahy trestného činu, pro který je stíhána, skutkových okolností, za kterých byl tento evropský zatýkací rozkaz vydán, a všech ostatních okolností relevantních pro posouzení nezávislosti a nestrannosti soudního kolegia, které bude pravděpodobně rozhodovat v řízení vedeném v souvislosti s touto osobou, bude tato osoba v případě předání vystavena skutečnému nebezpečí porušení tohoto základního práva.

K nákladům řízení

103 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 1 odst. 2 a 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že má-li vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, na niž se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, k dispozici důkazy o systémových nebo celoplošných nedostatcích týkajících se nezávislosti soudní moci ve vystavujícím členském státě, a to zejména stran jmenování osob, které k této složce moci příslušejí, může předání této osoby odmítnout

– **v rámci evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody pouze tehdy, pokud konstatuje, že za konkrétních okolností dané věci existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že zejména s ohledem na důkazy předložené zmíněnou osobou, které se týkají složení soudního kolegia, jež rozhodovalo v její trestní věci, nebo jakékoliv jiné okolnosti relevantní pro posouzení nezávislosti a nestrannosti tohoto kolegia, bylo porušeno základní právo téže osoby na spravedlivý proces před nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem, které je zakotveno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny základních práv Evropské unie, a**

– **v rámci evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem trestního stíhání pouze tehdy, pokud tento orgán konstatuje, že za konkrétních okolností dané věci existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že zejména s ohledem na důkazy předložené dotyčnou osobou, které se týkají její osobní situace, povahy trestného činu, pro který je stíhána, skutkových okolností, za kterých byl tento evropský zatýkací rozkaz vydán, a všech ostatních okolností relevantních pro posouzení nezávislosti a nestrannosti soudního kolegia, které bude pravděpodobně rozhodovat v řízení vedeném v souvislosti s touto osobou, bude tato osoba v případě předání vystavena skutečnému nebezpečí porušení tohoto základního práva.**

Podpisy.